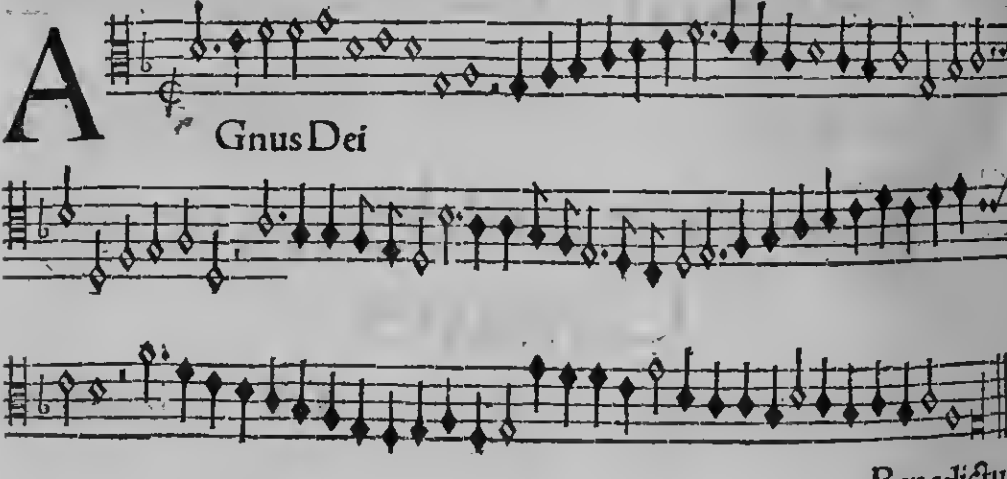

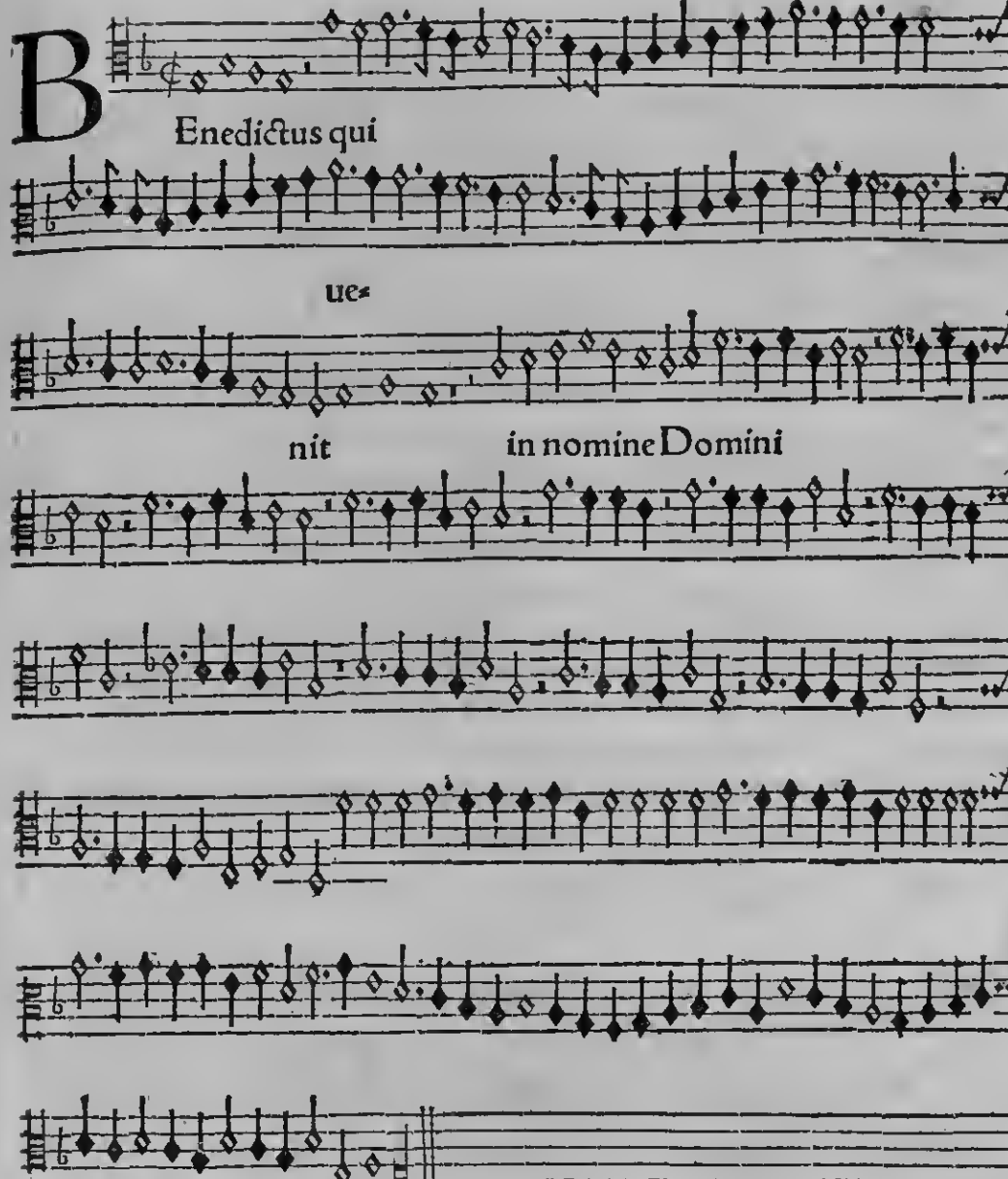
Dodecachordi

B **Benedictus qui**
ue nit
in nomine Domi
ni

Tenor

A **Gnus Dei**

Benedictus

Liber III.

B **Benedictus qui**
ue
nit in nomine Domini

Cantus

A **Gnus Dei**
Qui tollis
Peccata mundi
Miserere nostri

Qq 2 Henricus

Dodecachordi Henricus Isaac

Sequitur haud immerito Symphonetas iam dictos & arte & ingenio Henricus Isaac Germanus. Qui & eruditè & copiosè innumera composuisse dicitur. Hic maxime Ecclesiasticum ornauit cantum uidelicet in quo uiderat maiestatem ac naturalem uim, non paulo superantem nostræ gratiæ inuenta *diuina*. Phrasi aliquanto durior, nec tam sollicitus, ut consuetudini quid daret, quàm ut elimata essent, quæderet. Id etiam uoluptati duxit copiam ostendere maxime Phthongis in una quapiam uoce immobilibus, cæteris autem uocibus cursitantibus ac undiq; circumstrepentibus, uelut unde uento agitate in mari circa scopulum ludere solêt, Quod & Horebrechthum fecisse constat, quanquam alio quodam modo. Hic Isaac etiam Italis notus fuit. Nam eius mentionem, ut libro priore diximus, facit Politianus, cuius ætate hunc uixisse constat. non multum ante hanc nostrâ. Idem Isaac obscura quædam, nec omnibus obuia cõposuit, qualis in primis hæc est cantio ex Prosa de Diuæ Virginis Mariæ conceptione. In qua non tam probo enigmaticam propemodum institutionē, cum alijs fere cantoribus communem, quàm id per hunc etiã demonstratū esse, quod superius in hoc adeo libro ostendimus, nempe hanc nouam artem, nondum certis legibus ita constrictam, ut non cuius Symphonetæ aliquid liceret, quod ita manifestum mediis fidiis est, ut à nemine negari possit.

C Onceptio MARIAE Virginis Quæ nos la uit à la
becriminis, celebratur hodie, Dies est læti ci æ.

C Onceptio MARIAE Virginis,
quæ nos la uit à la be cri mi nis
celebratur hò di e. Di es est
læ ti ci æ.

Conceptio

Liber III.

C On cepti o MARIAE Virginis, quæ
nos la uit à la be cri mi nis,
ce le bratur ho di e, Dies est
læ ti ci æ.

C Once ptio MARIAE Virginis, quæ nos lauit
à la be cri mi nis ce le bra tur ho di e
Dies est læ ti ci æ.

Sequitur resolutio

Qq ; In hæc

In hac itaq; Cantione Tenor Dorius est elegantissimus cum tono infer-
nè. Basis autē Æolij Phrasis, sed finis Hypodorij, nec mirum cum esētia
& natura eandem habeant Diapason speciem. In cantu Diapente est qua-
tuor Modorum, cum tono infernè, semitonio supernè. Altus Dorij Syste-
ma habet finitū suo more infima Diatessaron chorda, nō Diapēte. Cetera
Lector ipse dispiciat. Nā nos Modorū potissimum rationē explicandam
suscepimus, reliqua obiter dūtaxat, & ut dicitur per transennam.

C Once ptio MARIAE Virginis, quæ nos lauit à la be
criminis, celebratur hodie, Dies est læti ci æ.

C On ceptio MARIAE Virginis, quæ
nos lauit à la be crimi nis, celebra-
tur hodi e Di es est læ ti-
ci æ.

Conceptio

C On ce ptio MARIAE Virginis, quæ
nos la uit à la be cri mi nis,
celebratur ho die Dies est læ-
ti ciæ.

C On ceptio MARIAE Virginis, quæ nos lauit
à la be cri mi nis celebra tur ho di e,
Dies est læti ci æ.

Ioannes

Dodecachordi Ioannes Mouton

Ioannes Mouton Gallus, quem nos uidimus, quemadmodum antea in hoc adeo libro testati sumus, raritatem quandam habuit studio ac industria quæsitam, ut ab alijs, quos hactenus commemorauimus differret, alioqui facili fluentem filo cantum edebat. Maxime autem in Principis Francisci gratiam, à quo honeste decoratus erat, respiciens, Psalmos ac uulgata quædam proferebat, quod testatur cantio, Domine saluum fac Regē, quā in Dorio retulimus. Porro grauissimas Missas cōposuit à Leone, X. Pontifice Maximo approbatas, qualis Alma Redēptoris ac alia permulta, quæ in manibus sunt omnium. Nos duas eius de Beata Virgine MARIA adponemus cantiones: ex quibus Lector iudicet eius uiri Phrasin.

S Alue Mater saluatoris salue
mater salua toris Vas electum: uas
honoris: uas mi se ri cor dia. Sis
pro nobis fons ueniæ: fons ue ni æ.
S Alue Mater saluatoris .ij.
Vas electum:
uas hono ris .ij. uas
misericordiæ: Sis pro no bis fons ue
niæ.
In priore

Liber III.

In priore hac catione ita Basin instituit, ut nihilo secius ex ea uoce Altum Icanas ex aduerso cōstitutus, isdem etiam notulis, sed ad te uersis. Ita duo suam uterque uocem incinent ex una. Idque in Diapason & duorum temporum spacio sese consequentes, ita ut Basis in D. magno incipiat, Altus post duo tempora in d paruo. Præterea ut Altus ita descendat, quemadmodum Basis ascendit: Cantio Dodrj Phrasin sapit, quod in Tenore potissimum cernitur, qui pulchre Dorius est. Sed Resolutione eius nihilominus adposuimus, quod illi uocant. Ad longum.

Ad longum

S Alue Mater sal uatoris Vas electum uas hono
ris. Vas misericor dia: sis p nobis fons ueniæ: sis p
nobis fons ueniæ.

Duo aduersi aduerse in unum

S Alue ma ter saluatoris: Vas electū: Vas hono
ris: Vas misericor di æ: Sis p nobis fons ue. Sis p
nobis fons ueni æ.

Sequentē autem octo uocibus instituit, qui contentus quā mihi placeat, superius Cap. XIII huius ostendimus. Itaque præter morem nostrū id nos fecisse fatemur, quod in hanc cōmentationem huiusmodi cōcentū adduxerimus, qui quaternū probamus. Quāquā communi omnium opinionioni refragare non est admodum ciuile. Sed lectoris imò auditoris iudiciū esto in hisce & in alijs similibus. Tenor Hypoionicus est, Basis uere Ionica. Cantus & Altus mixti.

N Esciēs mater, nesciēs mater uirgo uirū pepit sine
dolore Salua to rem secu lorum Saluatorem se-
culorū ipsū Regē angelorū ipsū Regē angelorū Sola uirgo lacta-
bat sola uirgo, sola uirgo lactabat: lacta-
bat ubere ubere de cœlo pleno de cœlo pleno,
de cœlo pleno .ij. .ij. de cœlo pleno.

N Esciēs mater uirgo uirū pepit sine do lo re Salua-
torē seculorum Ipsum regē angelo rum: sola uir-
go la ctabat Lacta bat ubere de cœlo pleno
ubere de cœlo de cœlo ple no de cœlo pleno

Octo uocum

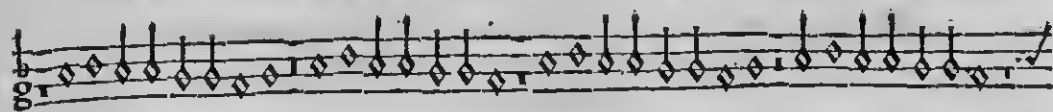
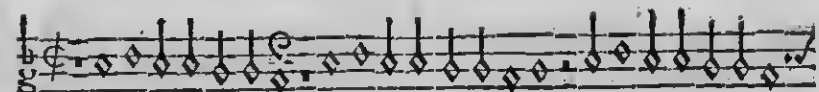

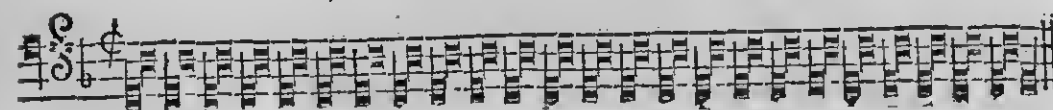
N Esciens mater Vir go uirum
peperit sine dolore, sine dolo re: dolo re Salua-
torem seculorum Ipsum Regē: Ipsum Regem angelorū Sola
Virgo: Sola uirgo. ij. lacta bat: Sola uirgo lactabat ube re
Sola uirgo lactabat ubere, de cœlo: de cœlo pleno
Sola uirgo lactabat ubere de cœlo: de cœlo pleno: pleno,

N Esciens mater uirgo uirū pe pe rit sine dolorē
pepit sine dolore saluatorē seculo rū ipsum Regē angelo-
rum. sola uirgo: Sola uirgo lactabat .ij. Sola uirgo lacta-
bat ubere de cœlo pleno: ubere de cœlo plē. ubere de cœlo pleno,
de cœlo pleno: de cœlo pleno. Rr 2 Verū

Mouton

Verum enim uero non modo nimis longus, sed ineptus me hercules etiam fuero, si omnes recensere uoluero uel huius, uel ante nos ætatis Symphonetas, multo magis etiam si eorundem Cantiones. In primis autem hoc de me hic fateri libet, semper displicuisse nobis cum leuibus omnes Cantiones, nihil nisi garritum quendam adferenteis, ac ad stultorum aureis demulcendas institutas, quales sunt illæ Centonum lacinia male cōsarcinata: Tū maxime lasciuas ac turpeis, quibus nūc omnes Christianæ nationes, pro dolor, personant, & refertæ sunt ubiq. Ego hunc cantum grauem uolo, & ad Dei Opt. Max. laudem pertinere, non ad ostentationem. Volo honeste uoluptati adesse. Deniq. ad Ingenij culturam adhiberi, ac maxime ad albu puerorum os formandū, ut inquit Flaccus. Iucunditatis gratia quæsitus ac inuentus est, sed præterea multis rebus utilis esse potest, locos, modo sint maturi & honesti, ab hoc non secludo. Cæterū plus laudis habent ac uere merentur loci, si qui incidunt cū grauitate & occasione quæsit: Quales Iodoici Prætenis aliquot feruntur, & qualis est quē iā dicturi sumus. Lutuichus Francorum Rex eius nominis XII. admodum exili uoce fuisse dicitur. Is haud scio qua Cantione olim delectatus, cum à Cantorū suorum Primario rogasset, Ecquid Cantionem aliquot uocibus institueret, In qua & ipse aliquam canere uocem posset. Cantor admirās Regis postulationem, quē sciebat Musices prorsus ignarum, ac paulum cunctatus, tandem inuento quod diceret, faciam, inquit, Domine Rex Cantionem, in qua & Maiestati tuæ dabitur canendi locus. Postridie quā pransus fuisset Rex, ac Cantilenis more regio recreandus esset: Cātor eam quam mox subiiciemus attulit Cantionem, quatuor institutam uocibus. In qua non tam probo ingeniū artis, atq. laudo industriam cum arte coniunctam. Nam Cantionem eam ita instituerat, ut pueri duo Cantum incinerent ex uno Themate subtiliter sanè ac tenere, uidelicet ne Regis uox, oppidò gracilis obtunderetur. Alterā uocem Regi dederat uno perpetuo phthongo pernotatam Altitonantis sublimitate, quæ Regiæ uoci apta esset. Nec contentus eo lenocinio (Tanta sedulitate omnia prospiciebat in re quidem parua, sed ex qua ipse beneuolū sibi fecit principem) ne Rex uacillaret, ipse symphonetes cantaturus Basin ita eam adornauit, ut idētidem altero dimidij temporis phthongo in octaua succurreret Regi. Est autem octaua uelut unisonus, per quā Regis uox mire iuuabatur. Risit machinamentum Rex hilariter, ac cum gaudio hominem dimisit nec in donatum, nec absq. optata gratia. Huiusmodi iocos dixi mihi placere. Sed nunc audiamus rarum miraculum, Regem ipsum cum suis Cantoribus intonantem. Verba erant linguæ Romanæ, illius mutilæ, qua nunc, derelicta uetere Gallorum lingua Galli abalbutit uerius quā loquitur. Sed liberum esto cuiq. quod notulis uolet subscribere.

Cantus

Can. Regis Vox

Basis

Peroratio

Hæc ferme sunt quæ de XII Musicorum Modis, admonenda duxi de quibus Plura dici posse fortassis non est dubium, At citra tædiū, poterint ne plura adduci, id uero apud me per ambiguū, quando necessarium nihil omissum est. Ideoq. nec plura addā, donec animo meo id certo sedeat. Interea lectores oppellam hanc boni consulant. Friburgi Brisgoæ,

Tilos.

οτι δὲ φα.

Rr 3 In lau.

In laudem Citharæ ac Musices,

GLAREANI IUVENILE CARMEN DVM

Agrippinæ Coloniae philosophiæ daret operam ad
Ioannem Codæum Noricum
Theologum.

GAudebam lepidas cithara crepitante camœnas
Tangere, & argutæ fila canora lyræ.
Cornibus hymniferum tollit caput illa reduncis,
Ceu cultos uideas ludere sæpe capros.
Et querulum collum clauo submugit eburno,
Ventre latent blandi corpora mille soni.
Admiror sonitus, æquatuq; fœdera pacis,
Cur medio summum concinat atque graue.
Murmurat ima graui, dum tangis chorda lufurro:
Responderq; leui pulsa suprema sono.
Deniq; quæ tremulis uenit hinc symphonia Phthongis
Mulceret fauces Cerbere sæuetuas.
Et num te fileam sacer & diuine Poëta,
O Dauid querulæ gloria prima lyræ:
Munera Pannonio tua sunt maiora metallo,
Et meliora tuis picte Sabæe focis.
Orphæa commemorant cithara traxisse Leones,
Et testudineo sexa fidisse sono.
Te quoque cum regno Pluto mulcebat opaco,
Eurydicen cogit reddere docta Chelys.
O quo te memorem cantu dulcissime Arion,
Ad cuius pulsum mōstra marina ruunt:
Et Thamyris Musis, contendit Marsya Phœbo;
Contendunt numeris ordine quicq; soni.
O quàm dulce melos, uiuat iucundus Iopas,
Et tum Terpandri Timotheæa Lyra.
Stridula semiferi Chironis barbyta, nunquam
Diræi uatis carmina laude carent.
Hoc sanctum donum, hoc nobis uenerabile munus,
A superis coeptum est, tu quoq; Phœbe dabas.
Et mihi persuasi citharam claro æthere lapsam,
Quippe puto modulis pulchrius esse nihil.

T É Λ Ο Σ.

Que

Errata

Quæ inter imprimendum acci-

DERUNT ERRATA, HUMANA, VT FIT, IMBE-
cillitate, per semipaginas, & si forte opus fuerit, etiam per uer-
sus indicabuntur. Quanquam uersuum ordo sæpe,
uel typis uel notularum interuentu
confunditur.

PAGINA prima, uersu 18. legendum. In posterioribus prosequemur, non, prosequa-
mur. Pagina. 2. Conueniebat uoces sex Vt Re Mi Fa Sol La. maiusculis literis pernota-
re, sed id etiam in Arshetypo neglectum: Verum ex orationis contextu id discriminis
facile percipi poterit, ideoq; semel admonuisse sufficiat. Pagina 3. uersu 19. legendum.
Vt in adposita descriptione. Pagina 6. uersu antepenultimo. Eas satis felici euentu Cuius
noster. Pagina 7. In exemplo quinta Deductionis antepenultima notula erit Sol. non
La. Pag. 8. uersu ultimo, operæ pretium, legendum. Pagina 9. uersu 16. obliquæ pin-
guntur, legendum, item in titulo sequente. De quinque Tetrachordis, legendum, non
detrachordis. Pagina 11. uersu 7. à fine, turbari legendum, non turbari, sed talia quedam
omittimus, à quouis facilia correctu. Pagina 13. uersu proximo post notulas legendum
Cautio est, non Cantio est. per u non ti. Et uersu 8. dicendum. Pagina 16. In Antipho-
nis Alma redemptoris, decima sexta notula erit in a non in b. Pagina 23. uersu 1. tollen-
da distinctio post Cleonida, & ponenda post, introductorio. Pagina 24. uersu primo est
legendum pro eū. Et uersu 11 Atqui legendum, non, Atque. Et uersu 8. à fine uelut u-
na dictio est, non duæ, uel ut. Pagina 39. In exemplo septimi Modi, ultima notula in G
erit, non in a. Pagina 43. Post carmina Horatii, uers. tertio, legendum ipsius non ipfis.
Pagina 45. uersu 10. Magadiibus legendum, per a in prima syllaba, non per e. Pagina 49.
legendum in modum Trigonix Pyramidos absque puncto in medio. Et uersu nono
9. Pectida, non Pedida. Et uersu duodecimo à fine distinctio erit ante, Non hercules, &
paruo n non N. Et uersu antepenultimo Cithara, non Cithera. Et penultimo, distin-
ctio ante uerbum Citharizare, non colon. Denique uersu ultimo distinguendum colo
post uerbum uulgus. Et horum maiuscula litera incipiendum. Pagina 50. uersu penul-
timo. Nouenaria legendum, non Nouenarium. Pagina 54. uersu septimo, neruos legen-
dum, in accusandi casu, non in nominandi. Pagina 58. In Citharæ typo nerui non sunt
ducti satis ad clauorum radices, qui clauus Citharæ corpori infixi sunt, & remorsu suo chor-
das stridulas faciunt. Pagina 59. uersu antepenultimo. Tandem cum puncto colo præ-
cedente legendum. Pagina 60. uersu 4. post Capellam distinguendum colo, Nam omis-
sa est Liuiano more Sed coniunctio. Item uersu 22. πολυμυδία. Et uersu 7. à fine. sed his,
legendum, non sed in his. Pagina 61. uersu septimo legendum Bryennij. Vt non ita
multo ante in eodem capite. Pagina 63. uersu 4. simplici p legendum Capella, non Cap-
pella. Sic uersu 16. Ptolemæi absque h. Et uersu 6. à fine. Vt equidem mirer, non miror.
Pagina 64. uersu 14. à fine Hyperdorius legendum, non Hypodorius. Id in Typis f. 67.
etiā aliquando neglectum, facilis enim est lapsus in ὑπερ & ὑπο. Pagina 68. uersu 7. à fine,
bis totidem, legendum, non totidum. Pagina 69. in figura ab dextera parte supernè, in-
femeque, Reiectus uerbum pertinet ad mediam formam. Pagina 70. uersu 10. à fine. Hy-
poiaſtius legendum. Pagina 71. in medio Typo, ubi, Octauus legitur. ante uerbū O-
ctauus minusculis literis legendum. Hypomixolydius nobis. Pagina 72. uersu 5 distin-
ctio erit ante quintum, non colon. Eadem pagina uersu 15. Hypolydij systema legendū,
non Lydij. Pag. 79. uers. 11. Mixolydium legendum. Pag. 80. in Typi E magno in Plagi-
orum latere, legendum, Hypodorius uel Hypozolius, non autem Hyperzolius. Pag. 82.
uers. 10. legendū. Sex itē Plagij, non sex itē Phrygij. Et in titulo Harmonicos legendū nō
harmonicos. Pag. 85. uers. 20. Proportionū nō pportionē. P. 88. uers. 10. à fine ut Apuleius
Rr 4 legē.

Errata

legendum. Pag. 89. uer. 7. dele quàm. Pag. 90. uersu 5. à fine, Phrygium, legendū. Pa. 91. uer. 17. aliquando. Et uer. 4. à fine. Quapropter, nō quepp. Pa. 92. uer. 17. ostendi. Et ue. 20. subijciam. Et uersu antepenultimo habent. Pag. 94. uersu. 12. Orpheum alij legendum absquediphthongo. Et uersu. 18. Atqui pro Atque: uersu. 24. Orphei absq; diphthongo ue. 126. Per has, nō per hos. 98. uer. 17. dicimus ingenue, legedum, non in genere. Pag. 99. uer. 7. à fine, cōmentationē. Et uer. 5. confidimus, tertio, *κλαῖω*? Pa. 100. in Typo *πρεβλ-χόζα*. In fernē *συνμύενω* ubiq; legendū. Pag. 101. uersu. 4. post nomen Hypophrygium, omisum est nomē Hypolydiū. uer. 23. Hypoxolius legēdū nō Hypoxolius. Pa. 102. uer. 11. sapissime legendū, uer. 15. Aeolius, non Aelius. In titulo cap. XVI. legendū, & duobus eius Modis. Pa. 103. In Responforij tertio uersu in uerbo, Nō, tertia ac quarta notula ter. tia altius poni debuerunt, Vt esset sol mi. ubi hic est mi ut. Et in 4. uersu. in Peccauimus, secūda notula in re esse debet, non in mi. Pag. 104. In capite XVII uer. 3. distinguendum post exulans, & uersu. 13. diphthongon & secundā Romanorum posuit pro & prima litera graca. Pag. 106. In Symbolo Niceno in ultima parte secūdi uersus. Clavis indicatoria est perperā posita in Elami, quā in D sol re esse debebat. Pa. 108. In Euāgelio Matthæi ultimo uersu b non est positu suo loco & notula multa nō apte coharētes, sed id pusillū. Pa. 109. in Antiphonis Nos qui uiuimus. notula aliquot diuisa sunt posita, quē cōnecti debebāt pro singulis syllabis, ut quarta cū quinta, item duodecima cum decimatertia. Et in psalmo, In exitu Israel primā duā notule cōnexę esse debebāt. quę male sunt diuisę. Ita ex tremā. In Magnificat eodem modo ter aut quater peccatū, & similiter in Benedicōis. Sed hac lectorem remorari non debēt. Nā immensū laboris fuit uel sic excudi potuisse. De orthographia ubi sensus nihilominus pcipitur, aliquādo dissimulamus ut hoc loco Aegipto p Aegypto. Pa. 110. In duobus primis uersibus Odes Te Deū laudamus, idē accidit de notularū diuisione, quinta enim & sexta cōnecti debebāt, & in uerbo confitemur, penultima cū ultima, & in eodē uersu, ultima notula cū prima sequentis uersus cōiungi de huius, & ad syllabā ra, in uerbo ueneratur, tres notulę cōnecti debuerūt, & in syllaba ta, in uerbo potestates. Pa. 113. in exēplo Hypoxolij, secūdo adeo uersu, notula sexta ac septima, tonō altius poni debebāt, ut sit fa mi, non, mi re. Videlicet longe faciliore saltu p diapa- son ad sequentē octauā, quod utiq; in cantu exercitatus facile iudicare potest, & uersu 12. à fine sicut legendū, nō sint. Pa. 135. uer. 5. post uerbū Lydio, negatio nō, tollenda est. Pag. 118. uer. 5. cum morose, nō, cū morose legēdū. Itē uer. 9. Quod si mihi, nō qd si mihi. uersu. 14. Lycurgi legēdū per y. Pa. 119. in cantu notulę male diuisę sunt. Verum quia uulgata est ac omnibus nota catio, nolui plura de his dicere cōnexionibus, facile id lector dispi- ciet. Pag. 120. uer. tertio legendū Hyperionius, non Hypoionius, facilis lapsus non at- tento, uersu uicesimo habent legendum, non habent. Pagina 122. uersu ante penul- timo huius Modi legendū maiuscula litera nō huiusmodi. Pa. 125. uer. ultimo notula su- pra for syllabam ptinet ad precedētes notulas. P. 126. uer. 1. notula secūda, per secundā al- tius leuata est q̄ oportuit. uer. ultimo in prosa ante exaltata, Assumptionis legendū. Item post exaltata. uer. tertio legendū, & maxime in quadragesima non in xl. ut nomen tempo- ris sacri indicetur, nō uudi numeri. item tertio inde uer. ita lege. Quę phrasi quidē haud ita multum, at positu sanē plurimū ab Hypophrygio differt. Pa. 127. uer. 5. à fine, nomē cla- eura legendū, Pa. 128. uer. 3. Mixolydio legendū, nō Miyolydio. P. 132. uer. ultimo, notula quinta erit in e paruo, nō f paruo. Pa. 134. hac semipagina multa neglecta pusilla & ad grā- maticos spectantia. uer. 8. Modū uer. 10. introitus. uer. 20. rationē. uer. 22. Matthæi, duplici- tt. & distinctione, nō colo. uer. 23. post habet, distinctio, non colō erit. ue. 31. ut fraticida. uer. 34. Tyrannidē cū y. uer. 35. Matthæi. uer. ultimo. Matthiā. Pa. 135. uer. 12. distinguendū post aliena, uer. 16. distinguendū hypodlastole nō colo ante. Merebatur. uer. 18. distingue- dum post uerbū possum. P. 140. in secūdo notularū uer. prima Ionici notula supra lineā esse debebat, nō super. P. 143. in 2 notularū uer. nota tricesima in ut, qd est in C faut poni debebit Itē in 5 notularū uer. sub ultima notula debebat esse syllaba Den, de uerbo Dētes quā ad sequentis uersus initium temere posita est. P. 148. ue. penultimo, ludūt legendū

non

Errata

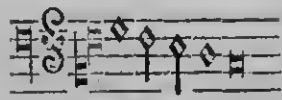
non laudunt. Pa. 150. uer. 10. responderet, sublatum. Quod male cōnexū erat, & peius diuisum; Pa. 151. uer. 6. modulemur legendū. P. 152. uer. 15. legēdum, excederet. Pa. 154. uer. 3. post Respon- foriū, Te sanctū Dominū. legēdum uolet, nō nolet. P. 155. In Antiphonis Sicut malus, in 1. uer. syllba di, male reiecta est in sequentē uer. cum notula eius sit in priore uersu. P. 164. uer. 5. à fine distinguendū post uerbum. Instituit. Colo. nō post, potest. P. 165. Cap. 37. uer. 8. legēdum, separe- mus. Itē penultimo uer. ante Re sol legēdum Deinde quid, nō Deinde quod. Pa. 169. In medio exemplo lapides. Vbi uerba notulis male applicata sunt. Paulo inferius legendum, diei natalis Domini. non natales. Pa. 170. Initio male rursus uerba aptata sunt notulis. Ita 171. primum exē- plum, sed ea omnia persequi difficile fuerit. Pa. 172. In 2. uer. Clavis signata in suprema erit linea non in secūda. Itē in Antiphonis. uox clamantis. notula nona non erit in elami sed in d la sol re. in ultimo exemplo, uerbum Dominus tres sequentes habebit notulas, & reliqua cedent ad po- steriores. Pa. 173. in 1. exemplo, syllaba trem, in uerbo patrē. duas habet notulas. P. 180. uer. 3. Sap- phico duplici p legendū. Pa. 184. uer. ultimo in notulis. Ibi enim notulę, quę sunt in 1. huius paginæ uersu sup. Vides ut alta, poni debebant, excepta prima notula. Id tamē leue est. Nā & se- quētis paginę primus uersus, ad secūdum, Syluā laborātes, referretur. P. 186. In Hymno. Pastis uisceribus, legendum poscit. Pa. 188. uer. 6. possint legēdū pro possit. Pa. 490. uer. 4. Fallacis. ma- iuscula F. Sed miserl minuscula. colo interposito. P. 192. ad finē primi uersus, deest clavis indica- toria, primā sequentis uersus notulę. Quod etiam locis neglectum alijs, à nobis studiose tacitū, uer. ultimo Attali legendū. P. 194. uer. 1. post Sapphici carminis exemplū, aggrediar legendum, nō egredior. P. 199. in exēplo de punctis, in notulis Additionis cōueniebat ut notulę in eadem ponerētur linea q̄q̄ id nō est necesse. Sed erat ita in Archetypo. p. 200. uer. penul. legēdū diuise. In pfectis, non cōiuncte impfectis. Pa. 201. uer. 2. ab initio cap. Hunc duplicē legendū, nō, Hinc duplicē. P. 203. uer. 1. & 2. Hęc uerba supfluit. eiusdē puncti absentia declaretur. Vbi uides, & in impfecto modo & in imperfecta. P. 204. ue. 4. in pfecto tēpore, præpositio cū suo casu. P. 206. in Cāt^o posteriore uer. quinta à fine eiusdē uer. notula quę est media in ligatura, erit in d, non in e. P. 208. in Cātus 2. uer. post decimā notulā punctū esse debebat p suspirio. P. 209. in ultimo Can- tus uer. 1. notula in bb fa h mi esse debebat nō in g. Pag. 210. in 1. Tenoris ligatura erit descēdens cauda à latere sinistro. P. 211. in 1. notularū uer. 6. notula quę longa est debebat à dextra dimidia- ta pte esse nigra. P. 212. uer. 1. 7. nota, quę ligatura est, caudā habebit à latere sinistro descēdētem. P. 217. u. penult. post signū tēporis pfecti cū uirgula, in medio, ubi sunt semibreues, pūctū diui- sionis erit inter ipsas, nō aut post alterā semibreuē. Pa. 218. in Alto, nota 3. à fine, quę est ante semi- breuē pausa, supfluit. P. 219. uer. 3. ante maximā notulā, unitatis nota p pausam innuitur, sicut in præcedente hūc uersu, ante ultimā breuē, ponitur semipausa p eodē unitatis signo. P. eadē ue. 7. sub finē, Septima & 6. ligaturā faciunt, ppius igitur debebāt se contingere, sed id sape neglectū in hoc ope. Pa. 219. ue. penul. pūctū diuisionis omisum est, inter nonā ac octauā à fine notulas: Pa. 220. uer. ultimo, ligatura in medio, ultime illā qdem, caudas habere debent à latere sinistro ascendentis, sunt enim omnes semibreues. Pa. 222. uer. 2. nimis hiāt ligaturā scda ac tertia. Pa. eadē uersu. penul. notula penultima, quā sequitur suspirium, erit breuis, nō semibreuis. Pa. 224. uer. 1. quatuor notularum ligatura nimis hiāt. Item eadem pa. uer. 2. duodecima ac decimater- tia à fine ligatę esse debebāt sed nimis hiāt, plus aut nona ac 8. à fine, quę colligatę esse debebāt. P. 232. in Tenore ultimo, uer. scdo, initio ligatura erit fa re, nō fa mi, Quā uero in eodem uer. 10 ge sequitur, & ipsa nimis hiāt. P. 233. in Tenore, sex notulę breues, quę finalem ptime præcedūt, nimis hiāt, omnes enim colligatę esse debent. Pa. 234. ue. 4. triū notularū ligatura nimis hiāt. P. 235. ue. 1. quatuor notularū quadratarū una est ligatura absq; hiatu. Eadē pa. ue. penul. notularū tres in medio quadrata, unā faciūt ligaturā. Pa. 236. rursus hiatus medius quatuor notularū in 2. uer. cōnectendus. Pa. 239. Cap. XIII. uer. 11. Carmen legendum, nō Cermen. P. 241. uer. 18. nole- bamus legendū, nō, uolebamus. P. 244. uer. 1. nimis hiāt scda ligatura, sed id sapius alias. Pa. 246. uer. 3. clavis indicatoria à fine quinta inferius erit nempe in bb, non supra ee la, & uersu. 4. initio ligaturā hiāt. uer. item 5. pūctum nō expressum ante duas nigras, Itē uer. 3. à fine, supra cito, etiā punctum non expressum. Pagina. 247. uersu 2. ligatura in medio caudā habebit à parte sinistra. Idem uitiū accidit in tertio uersu in ligatura ad finē uersus. Item in uer. 7. duā nigrę post ligatū rā in medio, erunt albę. Item uer. 8. ante ultimā minimā erit punctum. Pag. 248. uer. 2. ligatura- rum hiatus sunt.

Pagina

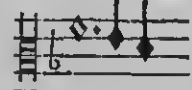
Errata

Pa. 250. uersu penultimo notulatum post quintam a fine notulam, septem omisse sunt notulae.

Pa. 253. uer. 2. Antepenultima semibreuis, erit alba. Pagl. 254. in supremo margine legendū Antonius à Vineà Vnico. n. Item in Tenoris secundo uersu ligatura prima obscure expressa, est aut triū notularum, priores sunt semibreues, mi ut. P. 255. in Bassi tres primæ syllabæ in textu, pertinent ad priorem uersum. Pagina. 259. uer. 3. notula sub octaua omisum est, ultimæ depositio. nis. P. 262. uer. 1. in Tenore. prior nigra stabit in G, nō in a. Et uer. 2. eiusdem Tenoris, duæ syllabæ huma, stabunt in primo uer. Et in 3. uer. duæ syllabæ, ten de, stabunt ad finem secūdi uer. Et in 4. uer. duæ syllabæ pessi. erunt ad finem uersus tertij. In eodem 4. uer. notula octaua a fine erit in D. nō in C. Pa. 263. uer. 1. antepenultima notula erit nigra & stabit in b, non in c. Contra in 4. uer. ultima erit alba non nigra. In 8. uer. notula quinta a fine erit in a non in b. Deniq; in no no uer. ultimæ ligatura erit mi ut, non fa re. P. 264. in 3. uer. Cantus, erit punctū ante duas nigras uncas. Pa. 263. uer. 1. notula sexta a fine erit alba. Pa. 267. uer. 1. quatuor notula una ligatura est sol fa mi re. ubi quarta nimium hiat a tertia, sicut duæ deinde sequentes ligaturæ, in 2. uer. etiā quatuor simul connexæ esse debēt re, fa, mi, re. Quæ uero sup Diminutæ uerbo, ea non sunt cōnexæ sed breuis per se posita, duæ autē semibreues in ligatura. Sed deinde temarum tres sunt ligaturæ satis hiantes. uer. 3. quinq; notula ad finem eius cōnexæ esse debent. In Bassi uer. 1. prima & secunda ligat. nimium hiant, & penultima desiderat caudā a latere sinistro ascendētem, in secūdo deinde eiusdem Bassi uer. 4. notula in medio cōnexæ esse debent. Pa. 268. uer. 1. in Tenore, ligatura in medio debet habere caudam a latere sinistro descendētem, Pa. 269. uer. 4. nota a fine quarta, quā punctū sequitur, ea alba erit. Pa. 277. uer. 1. Signum C nō habebit uirgulā, sicut nec reliquæ duæ eiusdem Cantilenæ uoces. Pa. 278. In Christe una est ligatura, Cuius cauda a latere sinistro descendēs male expressa est. Pa. 282. In Tenoris 3. uersu, in eius adeo medio, prior uncata erit in b clauis, non in c. P. 284. uer. 3. prior ligatura hiat, Altera non bene coheret. Et uer. ultimo Cantus, ante maximā finalē erit semibreuis. P. 287. In Bassi altero uersu, ultima ligatura erit sol mi, nō fa mi. Proximoq; uersu ligatura erit re sol ut, nō re fa re. Pōnd quæ in medio uersus est, erit, fa mi la, non fa mi mi. Pa. 288. uer. 8. ut homini dignum erat, non huiusmodi legēdū. Pag. 289. ultra medium positū suspirium, erit Semipausa. Pa. 290. præter hiatū ligaturæ initio, tertia notula erit in f, non in g. Itē in 5. eius uersu, omisum est pūctū supra lapides, ante 3. minimas sexto autem uer. pro suspirio erit Semipausa. Et uer. ultimo punctū omisum supra uerbum, etiam ante minimā in pportione, & ad finem clauis indicatoria in d erit, nō in b. Pa. 299. Ca. XVII. uer. antepē. in cōtextu Adami legēdū & sequēte ue. Ionico nō Iodoco.

Pagina 300. In Tenoris secundo uersu tres notulae post treis minimas, supra uerba. qua inuocauerimus.

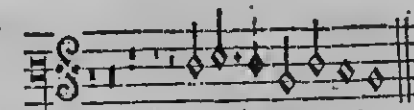

Pa. 301. uer. 5. notula semibreuis supra syllabā ua, in uerbo, salua, habebit caudā, ea inq; quæ duæ nigras sequitur. Vt scilicet sit ultima. Pa. 303. uersu 1. penult. notula erit minima, absq; cauda & Pagina eadem uer. 2. in Bassi Clauis ad finē indicatoria in re erit, non in mi. Pa. 304. Cap. XVIII. uer. 19. Cōpositā legendū, nō cōpositū, & uersu penultimo punctū post octauā notulā male expressum. Pa. 307. uer. 3. pau sa breuis male expressa, ita enim stabunt. Pa. 311. uer. 5. penult. notula erit in G, nō in a. Et clauis indicatoria stabit in d. nō in f. Pa. 318. in Tenoris priore uersu, ante notulā penultimā b prenotatum oportuit. Pa. 320. uer. 11. post Primū, adde, duarū uocū. Vt sit. Primū duarū uocū Iodoci Præfatis. Pa. 321. uer. 6. in medio ante numeros 3 ac post signum & notulā & erit, semipausa, nō suspirium, quemadmodū paulo ante etiā erat. Pa. 323. In Bassi uersu 2. ante duas uncas punctum male expressum. Pa. 324. uer. 4. Tertia a fine uersus, quæ nigra est, erit in g nō in f. P. 336. uersu 5. a fine, post Cuius. hoc uolumus adijci: antea aliquot exempla dedimus, sed de eo postea copiosius. Vt ita totus cōtextus legatur. Cuius aliquot exempla dedimus, sed de eo copiosius postea. &c. Pagina 338. Ternarij circa. go. Syllabam nimis exiles ac depresti, Qui hemioliam

Errata

mioliam indicat, altius enim stare debebant, sed tamen sub notulis. P. 339. in Bassi uer. 3. ligatura paulo post medium, prælōga, debebat habere caudā ascendētem a latere sinistro, ut sint duæ semibreues. Et uer. ultimo p semipausa erit suspirium. Pa. 341 uer. ultimo, ultimæ ligaturæ deest cauda a latere sinistro ascendens. Pa. 348. uer. 2. Quarta semibreuis erit in g, non in bb. Pag. 349. uer. 4. ante treis nigras in medio, erit punctū. Pa. 354. uer. 10. Antonius Feuin legendū, & uer. 13. uer. 4. ante treis nigras in medio, erit punctū. Pa. 354. uer. 10. Antonius Feuin legendū, & uer. 13. Huic pro hic. Pa. 355. In titulo eodem modo Feuin disyllabon. P. 362. Cap. 24. ue. 21. modus mi. nusculi litera, m. Et uer. penul. præpetibus legendum, nō præpotibus. Pa. 363. uer. 19. Feuin legēdū. Et uer. 5. a fine noluit, legēdū. P. 365. uer. ultimo Enthusiasmo legendū. Pa. 366 uer. 12. a fine dū. Et uer. 5. a fine noluit, legēdū. P. 365. uer. ultimo Enthusiasmo legendū. Pa. 366 uer. 12. a fine post Meyer, adde. Cuius sape alibi meminimus. Pa. 367. uer. 7. sapius cum diphthōgo scribēdū. Pa. 369. uer. 4. supra uerbū Regnat erit suspirium, non semipausa. P. 376. uer. antepenul. Iacob p Iocob. Pa. 378. uer. ultimo puncta male expressa post secūdam & decimam notulas. Pa. 381. uer. 2. Vltimum Abiam inter duas semibreues habet minimā nō tres minimas, ut pcedentia. P. 382 uer. 2. in Tenore. Semibreuis nona erit caudata, ut sit minima. P. 386. uer. 3. punctū male expressum ante penult. P. 394. uer. 2. Supra uerbum fili pausa in uersa sunt, debebat enim ante pausam breuis, pcedere semipausa, & seq post pausam breuis suspirium, quod male ante positū est pro semipausa. Pa. 405. uer. 4. In medio ligatura posteriore pte nigra, caudā habebit a latere sinistro ascendētem. Pag. 406. uer. 2. ad finem coniunxit punctum cum clauis indicatoria quod & alijs plurimis locis factum. Vt pag. sequente, uer. 2. P. 408. uer. 4. secunda ligaturæ cauda male expressa, ascendere enim debet. Pag. 412. uer. 2. post primā notulam suspirium erit, non semipausa. Pa. 414. ue. 4. prima ligatura la mi p duas semibreues, in medio autem uersus penult. notula ante 4. semipausas erit nigra. Eadem pa. In Tenoris uer. 3. ligatura la mi una est, nō duæ. Pa. 415. uer. 1. in Bassi, ligatura obliquata caudam descendētem habebit a latere sinistro, quæ hic maligne expressa est. Item uer. 3. tertia nigra stabit in D, non in C. P. 417. uer. 2. suspirium erit ante sextam a fine notulam, non semipausa.

Pa. eadem. In Bassi uer. 3. & pausa & notula omisæ sunt post ultimam in eo uersu semibreuem.

P. 423. In Bassi uer. penul. secda nigra stabit in A. nō in q. Pa. 430. in exēplo ue. 1. secunda erit alba. eadem p. uer. 3. penul. erit g. non in c. eadem pa. in Tenoris 1. uer. tertia post breuem nigram & ipsa nigra erit, non alba. Pa. 431. ue. 1. in Alto, post duas nigras supra uerbū serua, omisæ est una minima quæ erit in G, quam deinde sequetur minima cū puncto. P. 432. uer. 2. Quin legēdū, non quādo. Et ue. ultimo deest Semiminima post punctū qd est ante nonā a fine, & stabit in f. P. 434. uer. 3. post uerbum cōmixtionē, addatur, & alibi sape, ut ita legatur, de quo in Acoliij Hypoxo. liq; cōmixtione, & alibi sape diximus. Pa. 436. uer. 3. Clauis in fine indicatoria in Cc esse debet, nō in Aa. Ead. pa. uer. ultimo punctū omisum est ante treis nigras. Pa. 438. lineæ transuersa male expressa. Vt post fibris & cat. in carmine Sapphico. In Tenore etiam qnta not. a fine erit in b, nō in G. P. 441. Supra Benedictus. titulus erit, maiusculis literis Ex Missa IVSQVINI SVPER VOCES MVSI CALEIS. P. 442. uer. penul. Sexta notula ante signum cōuenientia erit nigra. P. 455. uer. ultimo 1. notula nimis angustata. P. 458. uer. ultimo. tertia notula in g erit, non in Aa. Pa. 461. uer. 3. septima ac sexta a fine eius uersus colligatæ esse debent, sunt enim duæ longæ.

BASILEAE PER HENRICHVM PETRI
MENSE SEPTEMBRI ANNO POST
VIRGINIS PARTVM.
M. D. XLVII.

